

státu z Národní banky v různých formách (státní podíl na zisku, bankovková daň, dividendy ze státní třetiny akcií N. banky), a teprve zbytek, nedostávající se do 77 milionů má být doplacen státem hotově. Se vzrůstem obchodů banky následky zvětšení obchodního krytí bankovkového bude přirozeně tento státní příplatek stále klesat.

Druhou pravidelnou roční splátkou bude obnos 33 milionů, placený přímo ze státní pokladny. S touto splátkou je v souvislosti povinnost Národní banky rozmnožit každoročně svoji zlatou a devisovou rezervu aspoň sumou stejně hodnoty, čímž bude postupně vybudován zlatý poklad národní, nevyhnutelně nutný k vyrovnávání mezinárodních platů, neboť vzhledem k značnému rozsahu našeho dovozu a vývozu nutno stále udržovat naši platební bilanci v rovnováze a tím stabilní kurs naší měny.

Vedle úmluvy o amortisaci státního dluhu obsahuje smlouva též ustanovení o jeho zúčtování ve smyslu předpisů novely o cedulové bance. Ustanovení tato jsou jen povahy subsidiární, platí pouze pro případ, že by Národní banka nevyplácela dividendu aspoň 6%, což už první bilance ukázala jako případ nepravděpodobný.

Smlouva státu s Národní bankou upravuje tento vzájemný poměr způsobem přesným a cílevědomým, jak patrně z uvedeného obsahu. Stabilisace československé měny, programově zastávaná vládou už v novele k zákonu o cedulové bance, doznává tu splnění svého administrativního předpokladu způsobem skoro ideálním. Jest jistě i osobním dostiucením, může-li tuto smlouvu předložit Národnímu shromáždění ministr, jemuž stabilisace čs. měny byla vědecky založeným programem od počátku našeho měnového osamostatnění.

Dr. Vybral.

O zahraničním studiu přednášel na členské schůzi Všehrdu dne 22. března J. M. prof. dr. O. Sommer. Přednáška měla ráz informativní a podávala stručně přehled všech otázek souvisejících se zahraničním studiem právníků. Zejména dotkl se přednášející otázky, zda má právník jít do ciziny mezi studiem, anebo až po doktorátě a eventuálně po určité praxi. Přednášející zastával názor, že teprve po skončení studií, a zejména po určité době praxe může právník náležitě těžit z pobytu a studií v cizině, když sám již ovládá látku a má úplný přehled. Pěkně charakterisovány byly též systémy studia a kulturní ráz jednotlivých zemí, a probrány přednosti, jež skýtá studium a pobyt v nich.

Přednáška byla velmi čteně navštívena (as 150 osob), a setkala se se značným úspěchem, který utvrdil výbor v úmyslu pořádat pravidelně členské schůze s přednáškami, jež neprávem v posledních letech byly opomíjeny.

J. B.

LITERATURA.

Dr. Alfred Verdross: Die Verfassung der Völkerrechtsgemeinschaft. — Wien-Berlin, 1926, str. I—X a 228.

Již od r. 1914 pracuje vídeňský internacionalista Verdross na vybudování jednotného právního systému, který by zahrnoval i právo mezinárodní. Je předním stoupencem monistické theorie a poslední dobou snaží se nalézt základní normu jako východisko právního systému v nadstátním předpokladu. Tomuto vědeckému cíli je věnována již kniha: *Die Einheit des rechtlichen Weltbildes auf Grundlage der Völkerrechtverfassung* (1923). Ve své poslední práci, jež je věnována ústavě mezinárodního společenství, rozvíjí do hloubky svou konstrukci poměru práva vnitrostátního k mezinárodnímu a s hlediska primátu práva mezinárodního podává výklad těch právních norem, které regulují mezinárodní společenství. Jde tu o ústavu v materiálním smyslu, která však spočívá na právu obyčejovém.